

Luận về Ý Trời

Trần Xuân Thời

Chúng ta thường định ninh rằng mọi việc ở đời đều do Đấng Tạo Hóa quan phòng. Nhưng quan phòng không có nghĩa là định đoạt. Quan phòng hiểu theo nghĩa quan sát, nhận định, hướng dẫn, chứ không hiểu theo nghĩa quyết định. Tạo hóa đã cho chúng ta lý trí để suy xét và tự do để hành động. Chỉ khi nào con người có tự do hành động mới chịu trách nhiệm về hành động của mình. “God, in the beginning, created man, he made him subject to his own free choice.”

Con người hữu lý khi tin rằng “Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân”. Trời không phụ người hiền đức vì phúc họa ở đời thường do phản dưỡng có điều kiện (conditioned feedback) tùy theo thái độ của con người. Khổng Tử viết “Vi thiện giả, Thiên báo chi dĩ phúc, vi bất thiện giả, Thiên báo chi dĩ họa”. Ai làm lành thì Trời báo phúc cho, ai làm điều chẳng lành thì Trời lấy họa mà giáng cho, một hình thức nhân quả báo ứng. Luận Ngữ ghi “Bất tri Thiên mệnh vô dĩ vi quân tử giả”. Không biết mệnh Trời thì không phải là người quân tử.

“Ý Trời” là ý niệm chung của dân gian được hiểu qua nhiều ý nghĩa khác nhau tùy theo tín ngưỡng. Chúng ta thử xét qua các ý nghĩa thông thường bàn bạc trong triết lý dân gian.

Cổ nhân thường quan niệm “Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại Thiên” hay “Sống chết bởi tại Trời, giàu nghèo là cái số. Dẫu ai ruộng sâu, trâu nái, đụn lúa, kho tiền, cũng bất quá thủ tài chi lỗ”. (Nguyễn Công Trứ). Của cải thế gian là những vật hư nát nên những kẻ mê muội của cải thế gian, vì phú thường bất nhân, không lo phần linh hồn và sống như những tên mọi giữ của cải chiếm được không qua công khó mà qua

những mảnh khoé hay chiến tranh xâm lăng trái
Thiên ý.

“Kìa những kẻ bày binh bố trận
Đem thân vào cướp ân ân nguyên hung
Gió mưa sấm sét đùng đùng
Phơi thây trăm họ nên công một người.”

Nếu tin hoàn toàn vào số mạng thì chúng ta đã tin
vào thuyết định mệnh (determinism). Một khi tin vào
số mệnh thì con người có thể có thái độ tiêu cực,
buông thả, không cố gắng, nhưng không tự trách
mình mà phó thác cho số mệnh.

“Cũng liều nhắm mắt đưa chân,
Thử xem con tào xoay vùn đến đâu.”

Tại sao con người tin vào số mệnh? Có lẽ khi con
người được tạo dựng nên ở thế trần cảm thấy mình
quá yếu đuối trước những mãnh lực thiên nhiên, tai
ương khôn khó như bão tố, động đất, hạn hán, lũ lụt,
bệnh tật, thú dữ... đối với con người cổ sơ, đó là
những thiên tai trời định. (acts of God). Từ những sự
bất lực đó, con người đã tìm giải đáp và cũng là
nguồn an ủi là tin vào thần linh. Thần linh có rất
nhiều loại như thần hiền, thần dữ, thủy thần, hà bá,
son thần, thổ thần... và con người thờ nhiều vị thần
khác nhau tạo nên tình trạng đa thần (polytheism)
trong đạo giáo dân gian.

Người Trung Hoa có tục ném thiêu nữ xuống sông tế
thần Hà Bá, để thần Hà Bá vui lòng, bớt giận, khỏi
gây thủy tai, lũ lụt mỗi khi sông Hoàng Hà hay sông
Dương Tử ngập lụt. “Hà Bá lấy vợ”. Biết bao thiêu
nữ chết oan vì sự sùng bái mê tín dị đoan này. Người
Việt có truyện Sơn Tinh, Thủy Tinh để giải thích nạn
lũ lụt hàng năm ở sông Nhị Hà.

Ngoài tín niệm chung của nhân gian, có những tín
niệm có hệ thống như các hệ thống tín lý của Khổng

Học, Phật Học, Lão Học. Trừ các tăng sĩ, nho sĩ, trí thức; đa số người bình dân Việt pha trộn cả ba học thuyết vào với nhau trong cuộc sống hàng ngày. “Hữu sự vái tứ phương” để được an tâm: “Lạy Trời, lạy Phật, lạy Thiên Tiên Thánh Giáo, lạy ông bà, cha mẹ... ban cho con được tai qua nạn khỏi” nhất là những lúc gặp tai ương khốn khó, thập tử nhất sinh, chiến tranh tang tóc “Tên reo đầu ngựa, giáo loan mặt thành”!

1. Ý Trời trong Khổng học

Khổng học là một triết thuyết về cách xử thế dựa trên Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín. Khổng học tin vào Mệnh Trời (God's Mandate). Trời trong tâm trí người bình dân là Ngọc Hoàng, là Thượng Đế. “Thuận Thiên giả tồn, nghịch Thiên giả vong”. Thuận Trời thì sống, chống Trời thì chết.

Sống theo mệnh trời là sống có trung, hiếu, tiết, nghĩa nhằm hướng đến cái chí thiện ở đời. Từ triết thuyết và luân lý làm người tốt và hữu dụng, triết lý giáo dục theo quan niệm của Nho học cốt giúp con người làm sáng cái đức tính tốt của mình, để phụng sự nhân quần, xã hội, thương yên nhân loại và đào tạo con người trở nên chí thiện. “Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chỉ ư chí thiện”, chứ không chỉ học lục nghệ (lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số) để mưu sinh.

Khổng học còn là một triết thuyết về phương pháp trị quốc an dân. Vào các triều đại quân chủ, chương trình giáo dục của Trung Hoa và Việt Nam đều lấy Khổng học làm căn bản như dùng Tứ Thư, Ngũ Kinh làm sách giáo khoa cho sĩ tử. Văn võ bá quan trong các triều đại đều là những người xuất thân từ cửa Khổng, sân Trình, lấy Khổng học làm phương châm hướng dẫn hành động.” Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”.

Người bình dân không cần đào sâu ý nghĩa của Thượng Đế trong Không học, thường chỉ tin vào Thượng Đế là đấng thiêng liêng, tạo nên vũ trụ, và tất cả mọi loài, thể hiện qua lời cầu khẩn: “Lạy Trời mưa xuống, lấy nước tôi uống, lấy ruộng tôi cấy, lấy bát cơm đầy, lấy khúc cá to”. “Ý Trời” là ý của Thượng Đế. Thượng Đế đã an bài mọi sự.

” Chung cục thì chi cũng trại Trời.
“Ngẫm thay muôn sự tại Trời
Trời kia đã bắt làm người có thân
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao mới được phần thanh cao”

Sách Kinh Thi trong Ngũ Kinh đã ghi:

–Thượng Đế rất lớn, soi xuống dưới rất rõ ràng, xem xét bốn phương, tìm sự khốn khó của dân mà cứu giúp. “Hoàng Hỹ Thượng Đế, lâm hạ hữu hách, giám quan tứ phương, cầu dân chi mạt”.

–Điều gì tốt dân chúng ước ao thì Trời cũng chiều theo. “Dân chi sở dục, Thiên tất tòng chi”, đồng nghĩa với câu Kinh Thánh “Cầu thì được, xin thì cho, gõ thì mở.”

–Đã là người, ai cũng đều là con của Trời. “Phàm nhân giai, vân Thiên chi tử”. Người là tiểu vũ trụ trong đại vũ trụ. Thiên–Địa–Nhân trong vũ trụ hội nhập làm một. “Thiên, nhân hợp nhất.” Con người sinh tồn ở thế gian, trên có Trời, dưới có Đất, tuy ba mà một:

“Ôn Trời mưa nắng phải thì
Nơi thì bừa cạn, nơi thì cày sâu
Công lên chẳng quản lâu đâu
Ngày nay nước bạc, ngày sau cơm vàng
Ai ơi chớ bỏ ruộng hoang
Bao nhiêu tấc đất, tấc vàng bấy nhiêu”.

Quan niệm của Nho học thường có tính cách tích cực hơn là tiêu cực. Con người phải cố gắng làm việc hết sức mình. Nếu không đạt được thành công thì không còn tự trách mình mà an ủi bằng mệnh số, đó là do “Ý Trời”.

Cụ Nguyễn Công Trứ trong lúc hàn vi thường tự an ủi: “Hữu kỳ đức, ắt Trời kia chẳng phụ”. Sống trong đức hạnh, chắc ông Trời sẽ không phụ bạc! Quan niệm ý Trời bàn bạc trong văn hoá nhân loại từ xã hội cổ sơ đến thời đại văn minh, từ đông chí tây, từ nam chí bắc. Có thể nói là quan niệm phổ quát nhất thế giới mà không chế độ vô thần nào có thể tẩy nã.

2. Ý Trời trong Phật học

Phật học, không giải thích số mệnh là do Ý Trời, mà nhấn mạnh vào ý niệm “Nghiệp chướng” (Karma). Karma là một ý niệm đã có từ hàng ngàn năm trong giáo thuyết của Ấn Độ Giáo (Hinduism) trước khi Đức Phật ra đời. Ấn Độ giáo tin vào thuyết, luân hồi, nghiệp chướng và nhiều vị thần linh khác nhau mà thần Siva là vị thần có nhiều quyền lực nhất.

Sau Đại Hội Phật Học kỳ thứ II ở Ấn Độ thì Phật học chia làm hai môn phái Tiểu Thừa (Hinayana) và Đại Thừa (Mahayana). Môn phái Tiểu Thừa khai triển mạnh ở Ấn Độ, Tích Lan, Thái Lan, Miến điện.... Môn phái Đại Thừa (Mahayana) phát triển qua Trung Hoa, Đại hàn, Việt Nam...

Theo thuyết “Nghiệp chướng” thì mọi việc xảy ra ở đời này đều do kiếp trước truyền lại, nói khác đi là do tiền định. Con người vốn sinh ra và lặn quẩn trong vòng tử sinh, sinh tử. Chết đi rồi lại đầu thai vào kiếp khác hoặc sinh vật khác gọi là luân hồi (rebirth). Nếu kiếp này sống ác đức, tội lỗi, thì khi chết có thể hoá thân ra con ruồi, con muỗi, con trâu, con bò... để làm thân trâu ngựa, cho đến khi được giải nghiệp, mới chấm dứt kiếp luân hồi. Có lẽ vì hoá kiếp như vậy

cho nên chúng ta không biết loài thú nào là hiện thân của những linh hồn tội lỗi. Như vậy trong sinh vật có linh hồn. Có thể đó cũng là một trong những lý do để giữ tâm hồn thanh tịnh, tránh sát sinh?

Nói khác đi, những gì mình chịu đựng hôm nay là do hậu quả của tiền kiếp (pre life), nghiệp báo. Ví dụ có người tin, sở dĩ chúng ta tha hương là vì nghiệp báo, nhân quả tuần hoàn, ông bà chúng ta đã chiếm đất Chiêm Thành, đất Chân Lạp, giết hại biết bao dân lành nay bị nghiệp báo... Ca dao cũng có câu “Trời làm một chuyện lằng nhằng, ông hoá ra thằng, thằng hóa ra ông”. Câu ca dao này một số người cho là đã ứng nghiệm cho Nam Việt Nam sau 1975! Nghiệp báo cũng là một loại định mệnh do kiếp trước để lại. Do đó nhân sinh phải tìm cách giải nghiệp. Phân tích cực của thuyết nghiệp báo là dù

“Đã mang lấy nghiệp vào thân,
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa
Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài
Có tài mà cậy chi tài
Chữ tài nằm với chữ tai một vần”

Nếu có “thiện tâm”, tu thân, tích đức, ăn hiền ở lành để tạo lập công đức có thể đạt đến trạng thái giải nghiệp (mosha). Nghĩa là thoát ra khỏi vòng luân hồi, nghiệp chướng vào cõi vô vi, niết bàn... hay cõi Tây Phương cực lạc là nơi không còn nghiệp chướng. Khi đó “Buổi sáng, sau khi thức giấc, có thể chu du qua ba ngàn đại thiên thế giới mà còn đủ thì giờ trở về ăn sáng”.

Phương pháp hay nhất là tu tiên, đến chốn cùng cốc thâm sơn để tu luyện, như Đức Phật đã bỏ gia đình, vợ con, cha mẹ, để nghiệp của tiểu quốc Ca Tì La Vệ để lên núi tu luyện. Theo sấm truyền “Đức Phật sinh ra có 32 tướng tốt. Nếu làm vua thì được vị, nếu xuất gia tu hành thì sẽ thành Phật”. Phật có nghĩa là

người đắc đạo (enlightened), thoát khỏi tục lụy xích xiềng của thế trần và nhất là thoát vòng luân hồi nghiệp chướng (mosha) vào cõi Niết bàn. Niết Bàn hay Nirvana. Vana là một khu rừng. Nir là sương khói, biểu tượng cho chốn bồng lai, tiên cảnh, thanh thản, thoát tục. Hiện nay, đang có hàng hà sa số chư vị Phật ngao du trên ba ngàn đại thiên thế giới.

Giải thích về sự hiện hữu của vũ trụ và con người, Phật học cho rằng vũ trụ và con người tự nhiên mà có. Bàn về thánh thần, Thượng Đế, Đức Phật bảo đồ đệ chuyện đời chưa hiểu được, làm sao có thể hiểu được chuyện thần thánh. Triết học ngày nay gọi những người có đồng tư tưởng là những người thuộc môn phái “Bất khả tri luận” (Agnosticism) khác với chủ trương Vô thần (Atheism) của Epicure. Môn phái vô thần không tin có thần linh, duy vật, con người không có linh hồn, sống như bao nhiêu sinh vật khác, chết là hết!

Phật học chủ trương có thoát được nghiệp chướng hay không là do sức con người tự tạo lấy, “tự lực cánh sinh” (self-help approach), tự thánh hoá chính mình, tự tu tâm, dưỡng tánh theo lời Phật dạy, không nhờ vào thánh thần nào giúp sức, sống với tâm linh, Phật tánh hay chân ngã... Cũng do quan niệm thiếu tính cách thần linh mà Phật học không phát triển mạnh được ở Ấn Độ, vì Ấn Độ giáo là thế giới của thần linh, mà phát triển mạnh qua các quốc gia khác.

Phật học thiên về tu thân, tích đức để thoát vòng nghiệp chướng. Lo tu thân để mưu cầu phần rồi mà không bận rộn về đời sống vật chất, xa lánh thất tình lục dục. Sở dĩ cuộc đời khổ cực là vì ham muốn và không thỏa mãn được sự ham muốn, cho nên phương pháp hay nhất là diệt dục, hay diệt sự ham muốn thì bớt khổ. Đời là bể khổ vì luân hồi nghiệp chướng, muốn thoát bể khổ phải tu trì để được đắc đạo, thoát cảnh tái sinh. Người bình dân thường nói “Người hiền chết sớm, kẻ dữ sống lâu”, có lẽ hàm dưỡng ý

nghĩa chết sớm để thoát chốn trần ai khổ lụy là có phước, kẻ dữ sống lâu để bị đọa đày, để đền tội vì nghiệp chướng quá nặng nề.

Phật học không đề cập đến Trời, Thượng Đế, nên ý niệm “Ý Trời” có phần thể hiện hậu quả của nghiệp chướng do tiền kiếp để lại. Có nghĩa là người bình dân, nêu gặp trở ngại, đời sống khó khăn, gặp nhiều cảnh tai ương khốn khó, con người có thể tự an ủi bằng câu “Tại vì nghiệp chướng của tôi như vậy”. Hoặc tại vì luật nhân quả, nghiệp báo, kiếp trước làm ác, báo hại khiến kiếp này lãnh đủ.

Khi bà Thánh Teresa, nữ tu bác ái Công Giáo đến làm việc thiện, giúp kẻ cơ hàn trên đường phố của Ấn Độ, bà bị phản kháng vì can dự vào tiến trình giải nghiệp của những người khốn cùng, đang chịu cảnh khổ để trả nợ cho tiền kiếp.

Giữa Thiên Chúa Giáo và Phật Giáo có sự tương đồng về ý niệm tội kiếp trước truyền lại cho con cháu: Vế thứ nhất tương đồng về ý niệm tội lỗi do kiếp trước truyền lại cho hậu thế: Nghiệp chướng= Tội Tổ Tông.

Nhưng qua vế thứ hai, khác nhau về phương pháp giải tội hay giải nghiệp. Phật học quan niệm mỗi cá nhân phải tự giải nghiệp theo phương pháp do Phật đề ra. Thiên Chúa Giáo quan niệm Thiên Chúa đã xuống thế làm người, chịu nạn, chịu chết để chuộc tội cho nhân loại.

Bên cạnh hai qua niệm-đuy linh- này, chủ nghĩa Cộng sản – duy vật- quan niệm con người là sinh vật như bao nhiêu sinh vật khác sống theo bản năng. Quan niệm tôn giáo chỉ là thuốc phiện, xoa bỏ luân thường đạo lý, gây tang tóc cho nhân loại... Gần đây Quốc Hội Hoa kỳ và Liên Hiệp Âu Châu đã ban hành Nghị Quyết lên án Chủ Nghĩa Cộng sản đã sát hại hàng trăm triệu sinh linh trên toàn thế giới.

3. Ý Trời trong Thần học

Theo quan niệm của Thần Học khi nói đến “Ý Trời” tức nói đến “Ý Thiên Chúa”. Nhiều người nhớ câu “Sợi tóc trên đầu rơi xuống cũng là do ý của Chúa”. Người Thiên Chúa Giáo tin rằng Thượng Đế là đấng tạo nên trời đất, muôn vật và quan phòng mọi sự.

Ý Trời trong quan niệm của Thần Học (Theology) là việc làm theo thánh ý Thượng Đế, dĩ nhiên là việc tốt lành. Hành vi phạm pháp không phải là do ý trời. Tại sao? Tại vì Thượng Đế sinh ra con người đã cho con người có lý trí để suy xét, có ý chí tự do (free will) để hành động. Nhân quyền hay các quyền tự do bất khả xâm phạm phát xuất từ quyền thiên nhiên (natural rights) mà Thượng Đế đã ban cho nhân loại. Vì vậy, tiêu diệt tự do cá nhân là trái với Thiên lý. Không có công mà được thưởng, không có tội mà bị tù đày, cầm cố, là vô nhân đạo. Vì thế, chống độc tài đảng trị, bất kể tả phái hay hữu phái, là làm theo Thiên ý.

Thần Học quan niệm những kẻ theo chủ thuyết độc tài thì không còn là giáo hữu chân chính. Trước khi bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Cộng Sản ra đời năm 1848, Đức Giáo Hoàng Pi-ô thứ IX, năm 1846, đã tuyên bố: “That infamous doctrine of so-called communism, which is absolutely contrary to the natural law itself, and if once accepted would utterly destroy the rights, property and possessions of all men and even society itself”. - Cái học thuyết xấu xa gọi là chủ nghĩa CS hoàn toàn trái với luật thiên nhiên, và một khi được chấp nhận, nó sẽ tiêu diệt hết nhân quyền, tài sản, quyền sở hữu của nhân loại và chính cả xã hội loài người. Karl Max xem lời cảnh giác này như lời tuyên chiến với chủ nghĩa Cộng Sản.

Thế thì, với lý trí để suy xét, tự do hành động, con người phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Giả thử Trời tạo dựng nên mọi người bình thường có thân thể và trí tuệ giống nhau nhưng đời sống mỗi

người lại khác nhau có phải đó là tại ý trời hay không?

Yes and No. Có và không. Có vì Ý Trời là ý mà Thiên Chúa an bài cho mỗi người, bất kể lương hay giáo, một vị thế khác nhau trong xã hội để mỗi người thi hành nhiệm vụ mà Trời đã giao phó vì tất cả nhân loại đều là con Trời. Trời cho con người quyền tự do hành động. Quyền tự do chân chính là tự do làm điều lành, lánh điều dữ.

Có người cho rằng” Không đi khắp bốn phương trời. Vui đâu án sách uông đời lám trai”. Cũng có kẻ bảo “Dù khó nghèo một mảnh áo tôi, còn hơn giàu sang nơi chân trời, mặt biển”. Dù bá nhân bán tánh, con người chân chính vẫn chủ trương tôn trọng nhân quyền “Nhân sinh quý thích chí”. Sống và thực hiện những điều mình thích, thực hiện được lý tưởng của mình là sống cuộc đời đáng sống, miễn là không gây phương hại cho tha nhân. Khi đó

“Đêm năm canh yên giấc ngày kho kho.
Thời thái bình của thường bỏ ngỏ”.

Sống thoải mái như vậy là tiên trên đời! 80% gia cư ở Hoa kỳ không có hàng rào trông rất thoải mái, tự do, tự tại.

Trời giao phó sự việc cho mỗi cá nhân, dựa vào khả năng riêng biệt của mỗi người do con người cố gắng, tự tạo và Trời cho con người tự do hành động. Hành động thành công hay thất bại là do cá nhân. Những cá nhân có thành tâm, thiện chí thường là những người sáng suốt vì tâm hồn được bình an, “Hồn lành trong xác mạnh- mens sana in corpore sano-”.

Không phải là ý Trời, nếu ngược lại, những cá nhân thích sống ích kỷ, không hiểu vai trò đã được giao phó, có thái độ thù hận, ganh ghét thì tâm hồn bối rối, mất sự bình an, từ đó kém sáng suốt, vụng về và cá nhân phải chịu trách nhiệm về thái độ lú lẫn của mình.

Nếu chúng ta biếng nhác, không chịu học hỏi, không chịu làm việc để lâm vào tình trạng đói khổ, thua sút mọi người, say sưa, phạm tội, trí tuệ lụn bại, thiếu sáng suốt, làm việc ngoài vòng cương tỏa, không làm việc hết mình, không theo thánh ý Thượng Đế, thì kết quả chúng ta phải gánh lấy, không phải là ý Trời.

Như thế, những gì con người thực hiện với thành tâm thiện ý tức là làm việc thiện theo ý Trời. Kết quả đạt có được hoàn hảo hay không, không phải là quan trọng, điều quan trọng là chúng ta có cố gắng hay không? Có được ơn Trời soi sáng, được sự bình an trong tâm hồn, có cảm nhận được sự hữu dụng của đời sống? Trời vẫn luôn luôn thương người.

“Trời nào phụ kẻ trung trinh
Dầu vương nạn ấy, ắt dành phúc kia”

Thánh Phaolô trước khi trở thành giáo hữu Thiên Chúa Giáo đã tự ý giết hại giáo hữu Thiên Chúa Giáo. Khi trở thành Tông đồ Thiên Chúa, Pha-Lô vẫn cảm thấy ân hận về những việc ông đã làm. Thiên Chúa đã chọn Phaolô để nhấn nhủ nhân loại là kẻ tội lỗi như Phaolô cũng còn thánh hóa được. Trong thư gửi tín hữu Thành Corinto, Thánh Phaolô đã viết: “Tôi không xứng đáng được gọi là Tông Đồ của Chúa, nhưng nhờ ơn phúc Ngài ban, tôi mới được như ngày hôm nay”. “I am... not worthy to be called an apostle... but by the grace of God, I am what I am”. Như vậy, tội lỗi của quá khứ không nhất thiết làm cản trở cuộc sống trong tương lai, miễn là có thành tâm hối cải, cải tà quy chánh, sẽ được trở thành người hữu dụng.

Ý niệm này đã được hội nhập vào môn triết pháp (Philosophy of law) của các nước dân chủ. Luật pháp nhân bản, có mục đích vừa làm ngã lòng kẻ ngừa tội phạm (determent), vừa giúp phạm nhân tái tạo (restoration) lại cuộc sống, giúp cho phạm nhân “a second chance” dựa trên sự cố gắng cá nhân của

mỗi người. Luật pháp nhân bản không chủ trương “thà giết lầm hơn bỏ sót hay trí, phú, địa hào, đào tận gốc, tróc tận rễ” như chủ trương vô nhân đạo của Cộng sản. Luật pháp các nước dân chủ chủ trương “thà bỏ sót hơn giết lầm”, giúp cho phạm nhân hưởng lợi khi còn nghi hoặc (benefit of doubt), nếu bằng chứng buộc tội chưa được minh bạch hay còn chút nghi ngờ.

Về phần thiêng liêng, Trời phán xét dựa trên công việc của mỗi người, chứ không phải dựa vào lời đàm tiếu quanh co của người khác. “God judge us by what we do, not by what others said”. Nên giữ bình tâm, tỉnh trí thay vì hốt hoảng trước thế sự, để tránh sinh ra phân hoá, chia rẽ hang ngũ, gây hỗn loạn.

Về phương diện vũ trụ, sự chính xác của Thượng Đế thật màu nhiệm. Sự vận hành của các tinh tú, mặt trời, mặt trăng, quả đất đều được sắp xếp vận hành trong quỹ đạo một cách chính xác. Các nhân vật thông thái, các khoa học gia về vũ trụ là những người khâm phục sự màu nhiệm của Hoá Công và nhờ vào sự chính xác của Hoá công mà họ đoán đúng những hiện tượng sắp xảy ra. Họ là những người chịu tìm tòi học hỏi, cố gắng tìm hiểu sự vận hành của vũ trụ để đem kiến thức truyền lại cho hậu thế.

Thượng Đế đã tạo nên vũ trụ cho nhân loại sinh sống và thưởng thức . Bồn phận của con người phải tìm tòi học hỏi để hiểu biết ý định của Thượng Đế. Không biết mệnh Trời thì không phải là người quân tử.

“Bất tri Thiên mệnh, vô dĩ vi quân tử giả” (Luận Ngữ).

Ví dụ, trong năm 1993, các nhà thiên văn học đã biết được rằng ngày 3 tháng 11, năm 1994 sẽ có Nhật thực kéo dài 4 phút, 51 giây. Nhật thực sẽ được thấy toàn diện ở các quốc gia Bolivia, Brazil, và biển Nam Đại Tây Dương. Đó là hiện tượng về thiên văn, về sự

vận hành của vũ trụ do Thiên Chúa tạo dựng. Sở dĩ các nhà Thiên-văn-học tiên liệu một cách chính xác mà không sợ sai là vì sự vận hành của vũ trụ do Thượng Đế tạo dựng một cách chính xác.

Đến giờ phút nào thì hiện tượng gì xảy ra, đó là “Ý Trời” trong sự vận hành trật tự chung của vũ trụ (moral order of the universe). Con người có nhiệm vụ tìm hiểu Ý Trời, nếu không thì xem như chưa tu luyện đủ để đạt đến giai đoạn “Nhi tri Thiên Mệnh”. Thịnh, suy, thay đổi như bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông theo luật tuần hoàn của Tạo hóa. Cho nên con người chớ nên nản lòng, hết cơn bã cực sẽ tới hồi thái lai! Giữ đạo Trung Dung thay vì thái quá bất cập.

Trong truyện Kim Vân Kiều, Nguyễn Du tiên sinh dùng văn chương để chuyển tải đạo lý làm người. Sau khi nghe Thúy Kiều tâm sự về 15 năm lưu lạc giang hồ thì “Giác Duyên nghe nói rưng rờ” và cùng Tam Hạp Đạo Cô khuyên nhủ Kiều:

“Sự rằng phúc họa đạo Trời
Cõi nguồn cũng ở lòng người mà ra
Có Trời mà cũng có ta
Tu là cõi phúc, tình là giây oan”

Ai dày công tu thân, tích đức, cố gắng học hỏi, làm việc sẽ hiểu được Thiên Ý, hiểu được sự vận hành của vũ trụ, hiểu được thế thái nhân tình, hiểu được phương hướng, hiểu được chương trình, kế hoạch phải thực hiện. Ý Trời ở trong lòng mỗi người.

“Nhất nhân chi tâm, tức Thiên địa chi tâm”. Tâm ý của mỗi người là tâm ý của ý của Trời Đất. “Nhân tâm sinh nhất niệm, thiên địa tận giai tri”. Con người chỉ mới nghĩ đến một chuyện gì thì cả thiên địa đều biết !

Thượng Đế khuyên chúng ta đừng bao giờ nản lòng, (not lose your heart), phải cố gắng làm việc, học hỏi

(obligation to study) và cầu nguyện (pray) để được ơn phúc, được sự bình an trong tâm hồn, để được soi sáng, thì dù kết quả có thế nào chẳng nữa vẫn thể hiện thiện ý, vì:

“Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài
Có tài mà cậy chi tài
Chữ tài nằm với chữ tai một vần”.

Có tài chế ra nguyên tử để làm điều thiện như làm máy phát điện, dụng cụ chữa bệnh... là hợp “Ý Trời”. Nhưng dùng tài để chế vũ khí sát thương như bom nguyên tử sát hại nhân loại tức là phản “Ý Trời”, là gây tai họa thì “Thiên bất dung gian”. Có khoa học mà vô lương tâm sẽ gây bại hoại cho tâm hồn “Science sans conscience n'est que ruine de l'âme”.

Sau mùa Đông giá rét, nhân dịp Xuân về, muôn hoa đua sắc thắm thể hiện Ý Trời. Chúng ta hãy làm việc hữu ích cho nhân quần xã hội, với thiện tâm, trong tình yêu nhân hậu, giữ tình đồng hương, nghĩa đồng bào.

Các học thuyết của Nho, Thích, Lão và Thần học là cố gắng tuyệt diệu của nhân thế, không “đối nghịch” mà “dung hợp” vượt không gian và thời gian, thể hiện sự viên mãn (fulfilment) về nhân sinh quan và vũ trụ quan của nhân loại từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc, trong cố gắng hình thành triết lý nhân sinh của nhân thế qua tiến trình “Nhi Tri Thiên Mệnh”.

Sở dĩ thiên hạ đại loạn là vì còn có những cá nhân, đoàn thể, quốc gia, muốn tranh quyền, đoạt lợi, tạo nên làn sóng phản kháng, oán báo oán, tiếp diễn qua thời gian và không gian. Muốn thoát khỏi “đại họa” này, chúng ta phải sống đạo hạnh trong mọi sinh hoạt của đời sống hằng ngày theo điển mô của các tôn giáo.

**Tôn giáo hướng thượng đòi sống con người.
Ngược lại những người theo chủ nghĩa CS chủ
trương tiêu diệt tôn giáo, khiến hệ thống giá trị,
luân thường đạo lý bị băng hoại.
Vì tư tưởng lên khuôn cho hành động, cho nên,
muốn hoán cải xã hội một cách an bình, chúng ta
phải đặt trọng tâm vào vấn đề phục hưng nền
luân lý xã hội trong mọi sinh hoạt văn hoá, xã hội,
kinh tế, chính trị... nhằm phục hồi nhân tính
(humanity) thay vì phát triển thú tính (animality)
như chủ trương của Cộng sản.**

Thánh GH Gioan Phaolô II, vào đầu tháng 11 năm
1999, đã công bố Tông Thư: Giáo Hội tại Á Châu:
“Giáo hội Công giáo tỏ lòng cung kính và ngưỡng
mộ tất cả truyền thống tinh thần của các Tôn giáo Á
Châu” đã thể hiện tinh thần tôn trọng liên tôn, hoà
nhì bất đồng.

Luôn giữ tâm thường an lạc, dù vật đổi sao dời,
chúng ta vẫn yên tâm sống đức hạnh “phú quý bất
năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng
khuất” mặc dù:

“Cõi trần thế cuộc chiêm bao
Công hầu khanh tướng xôn xao trong vòng
Tranh nhau chỉ vị hơi đồng
Giết nhau vì miếng đỉnh chung ở đời!”

Lạc quan, tin tưởng, quyết chí tu thân và hành động
chính trực là nhiệm vụ chung của chúng ta. Được
như vậy thì “Thân sẽ không tật bệnh, tâm sẽ không
phiền não”. Kết quả thế nào chẳng nữa thì cũng có
thể yên tâm vì chúng ta đã làm việc sức hết mình,
phần còn lại là do “Ý Trời” vậy.

“Gẫm thay muôn sự tại Trời.
Trời kia đã bắt làm người có thân.
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao mới được phần thanh cao”

Thế giới phân cực giữa đa số chủ trương nhân nghĩa (mind) và thiểu số chấp nhận hung tàn (sword).

Do đó, muốn giải quyết thế sự, chúng ta nên chủ trương

“Lấy nhân nghĩa thắng hung tàn”.

“Rồi một ngày mai băng giá hết
Trăm hoa đua nở rộn Xuân về “

Trần Xuân Thời

Holiness: The Only Solution to the Crisis of Our Time (Roberto de Mattei)

There are but two powers in the world, the sword and the mind. In the long run, the sword is always beaten by the mind (Napoleon Bonaparte)